

Womhaj Bóh!

Cižko 24.
14. junija

Lětnik 6.
1896.

Serbske njedzelske kopjenka.

Wudawaju so kóždy sobotu w Smolerjez knihciziscejetni w Budyschinje a su tam dostacž sa štwórtlětnu pšchedplatu 40 w.

2. njedzela po kwjatej Trojizy.

1 Jan. 3, 23—24: To je jeho pschikasnja, so bychmy wěrići do teho mjena jeho syna Jesom Ahrysta a so bjes sobu lubowali, jako wón nam pschikasnju dał je, a shtóž jeho pschikasnje dźerži, tón wostanje we nim a wón we nim. A na tym my pósnajemy, so wón w naš wostanje, na tym duchu, kotrehož wón nam dał je.

Kak jednore, moji lubi, je zyle ewangelion! Hdže po znyhm kwěcze wucžbu žiwjenja nadeńdžesč, tohož móža so do tak malo słowow wopšhijecž, kaž tale wucžba wěcneho žiwjenja. W tymaj dwěmaj shtucžkomaj mašč znyh katechismus se wschěmi 5 hawpšchtufami. So my modlimy, to je druha, a so lubujemy, to je přenja, a so s nim w towarštwje wostanjemy, w tym khowa so tšecža a so nam swojeho ducha da a sđerži, stej pošlednej. A hdyž tak je, so snamjo wěrnejše wucžby w tym leži, so so da jednore a s krotka, jasnje a rasnje wuprajicž a so je, hdyž wucžer luda mnohe a srosnyliwe słowa rěcži, to wobmyšlenje, so so na tu wucžbu spusčecž njemóžemy, kaž ju wón wopšhije, — je ewangelij wěcže wěrnošč kama. Do dweju słowow móžesč jón wopšhimnyč: Wěricž a lubowacž. A njejašnej wobej njestej. To je jeho pschikasnja, so bychmy wěrići do teho mjena jeho syna Jesom Ahrysta, t. r. so bychmy wěrići, shtóž mjeno tuteho syna wupraji. Tu tež, kaž pola štworicžela w njebjesach, mjeno bycže Ssyna Božeho wosnamjenja, mjenujzy so wón

tón wot Boha pošlanj a wot Boha wukhadžazy wumóžnič kwěta, Ahrystuž, kiž běšče hižom starjch wótzow jenicžki troscht a kotryž chze wschittich cžlowškich dźecži Anjes, schtit a wumóžnič bycž. Wón je woprawdže tón sbóžnič, kotryž dyrbjesche swoj lud wumóž wot wschittich jeho hrěchow, tón wěcžny Ssyn Boži, kiž je tu twojich hrěchow dla podaty a twojej, prawdosčje dla sbudženy a psches jeho kwjate mjeno mašč ty pschistup k Wótzej a nadžiju wěcžnejše sbóžnosčje. To dyrbišch ty wěricž — niz teho dla, dokelž so tebi předuje, abo dokelž je so tebi něhdy wucžilo. Wěra drje s předomanja pschindže, ale jenož tak, so jeje šymjentne sornjeschto do wutroby položič; satečecž a plody pschinesč dyrbi pošdžišcho; hake potom je wěra wurostla. Teho dla dyrbišch ty wěricž, dokelž sy w swojej wumóženej duschi kam pošnał, so je wón woprawdže Ahrystuž, kwěta sbóžnič, — dokelž sy ty k njemu pschischoł a hnadnu móž jeho kwjateje k wě kam na šebi nashonič. Přjedy njech ničto wo wěrje njepowjeda, doniž tak s nashonjenja wo nej rěcžecž.

A lubowacž dyrbimy so bjes sobu. To je Jan husto wuprajik. A wón to pschezo sašo wupraji. Duž je to jara wažne a wěcže tež jara cžežke. Šsamo jara wažne a jara cžežke kasnje so hišcže wospjetuja. A tule wón lubosč wšebje rosjašnjuje. Wón to powšchittkownje njepraji, so dyrbimy so bjes sobu lubowacž, ale wón pschistaji, jako wón nam pschikasnju dał je. Ta pschikasnja šteji w ščenju: „To je moja pschikasnja“, praji tón Anjes tam, „so so wy bjes sobu lubujecže, runje kaž ja waš

lubuju". W tym wón žórto nascheje luboscze wopisuje. S teho dyrbi šo žórlíč, šo je wón naš lubował a ty dyrbišch kóždeho ša hódneho měcz, šo by jeho lubował, kotrehož je tón šbóžnik ša hódneho měl, šo by ša njeho wumrjel, a ty šo nješměšch ša lěpscheho měcz, dŷžli je šo wón měl, kotryž k najhubjeńšchim a najnižšchim šwoju wutrobu pokhili. — A kaž dyrbišch w kóždym, kotryž wo pomoz prošy, teho Knjesa pónacž, tak dyrbišch w kóždym cžlowjeku Jesuša lubowacž. S tym wopishe wón, koho dyrbi nascha luboscž wopischiyecž: Kaž je wón šwoje žiwjenje wostajil ša šwojich pscheczelow, tak dyrbimy tež my žiwjenje ša bratrow wostajicž a dyrbimy pónacž, šo my to žiwjenje se wschitkami mozami, se wschitkami kubłami, se wschitkami škladnosczemi jenož mamy, šo bychmy i šchrystušom šobu lubowali. Žana šlužba luboscze, kotruž móžesh druhim wopokasacž, nješmie tebi pschemulka bycž, šo by ju nječinił a žana pschemala, šo by ju sazpił.

Dale wopisuje wón, kať dołho ma luboscž tracž: Kaž je tyč šwojich lubował hacž do kónza, tež ty nihdy wustacž nješmiešch, w lubosczi šlužicž a šamo ujedžaf, hrěch a njeprawo nješmędža twoju luboscž moricž, ale ju jenož pošylnicž. To by najrjeńšchi kónz šchescžijana był, hdy by jeho pošlednje šłowo pónacze wěry a šawostajeństwo luboscze był.

Šchtóž jeho pschifasnje dđerzi, tón wostanje w nim a wón we nim. Šchto je wěra, hdyž je někať prawa, druge, hacž šo šo wutroba dđerzi hnadnych škutkow a šlubjenjom teho wěczneho Boha, kaž mamy je w štarym a nowym šlubje? Wěricž džě rěka, k Bohu pschicž a w nim wostacž. A šchto je prawa luboscž druge hacž móž Boža, i kotrejž je wón šwět se wschěm hubjenstwom tak šwěru wopschimnył a kotryž je w naschich wutrobach žiwu šcžinił a kotruž chze žiwu šdđeržecž? Šo prawom na šwěcze žana druga luboscž njese hacž jeho luboscž: wschitka cžlowška luboscž, kažtuliz rěka, je pruha i jeho šwětla, a hdžez to njese, šo i njeprawom luboscž mjenuje. Šo tajšim lubowacž nicžo druge njese, hacž šo jeho móž do naschich dušchow šacžehnje a wón w naš wostanje. Šdyž je to dwoje, wěricž a lubowacž, jeho pschifasnje, je ššawne, šo tón, kotryž jeho pschifasnje dđerzi, w nim wostanje a wón w nim.

A na tym my pónajemy, šo wón w naš wostanje, na tym duchu, kotrehož wón nam dał je. Tu šapochtoł hišcže něšchto nowe pschistaji, bješ kotrehož by wschitko prjedy prajene njedospolne był. Šo Boh w naš wostanje, šo tola tak šrošymicž njemóže, šo wón tak rjež w naš wotpoczujje. Šdžez Boh je, tam wón škutkuje a hdyž wón w naš wostanje wón tež w naš škutkuje, teho dla praji Šawol: Kotrychž Boži Duch wodži, cži šu Bože džeczi. A šo je tón žiwu Duch Boži w naš, kotryž naš na puczju dopjelnenja jeho šasnjom do přědka wjedže, na tym my pónajemy, šo wón w naš wostanje; — na tym, mój šchescžijano, šo tebi hrěch, hdyž do njeho padnjesh, jako cžezkota pschezo cžezšcha na wutrobje leži a ty šo njespošojišch, doniz jon nješšy w Jesušowej hnadže wotbył; šo je tebi twój šbóžnik w šwojej nješkóncžnej hnadže pschezo dróžichi a lubšchi, cžim husečičcho ty nashoni, kať wón tebe praweho cžini; na tym, šo twoja luboscž k cžlowjekam pschezo šcžerpliwišcha, wješelscha a nješebicžnišcha bywa. To chze tón Duch dokonjecž, kotrehož je nam dał a na tym my jašnje pónajemy, šo w naš wostanje. O kať jednory je žyly ewangelijon! Boh chžyl dacž, šo by nasche wschitkich

žiwjenje wot njeho napjelnjene był, — kať šbóžne by wone był! Šamjen.

Pschescžehanje šchescžijanow w přěních ššjoch lěštotetkach.

Pschednoschł wot knjesa wučerja Łodneho w šchwacžanskišm šerbškim towarštwje džeržany.

(Ššbóncženje.)

Šod Mark Aurelowym našlědnikim mějachu šchescžijenjo mēr. Ale hižo w šapoczatku 3. lěštotetka šo šašo šašwa a šchibjenzy i wěrjazyšmi mjewjachu. Wot wulfeje šrudoby bu w tym cžaku wožada w měšcže Šarthago doma pyšana. Tam dyrbimy na jenu martrašku špomnicž. W měšcže Šarthago bě wošebna žona i mjenom Perpetua žiwa, džowka pohanišeho nana a macž maleho džěšcža. Wona bě šchescžijanka, ale hišcže njefšcžena. Wona bu šajata a do šašwa cžišnjena. Dofelž pak móžachu duchowni w šaštwje wobšhadžecž, dosta Perpetua tam šwoju šchcženizu. Tež šmędžesche šwoje cžěšchne džecžo pschi šebi měcz. Šenicžka štaroscž běšche jej nan. Wón i wulfej šrudobu k nej pschindže, cžeho dla njese pschiboham šwěrua wostala, šo dyrbi někať tajšcže šadlawejše šmjercže wumrjecž. Pak by ju šwarjel a bil w šłobach, pak psched nej placžo na kolena padnył a ju wokošchal, šo by jej jeho šchědžiwych wšobow žel był. Wón chžyšche, šo by psched šudnikom šwoju wěru šaprěla. Šerpetuji pak šłowo teho Knjesa placžesche: „Šchtóž nana a macž bóle lubuje, dŷžli mje, tón mje hódny njese. (Mat. 10, 37.) A Perpetua Jesuša bóle lubowasche, hacž runje ju rudžesche, šo nan tež šchescžijan nješěšche. Šašudženje ju njerudžesche. „Ššym w Božej ruzy“, wona praji. Š šudnikaj, k kotremuž bu pschiwjedžena a hdžez tež šwojeho nana nadeńdže, wotmolwi na wschitke praščenja: „Ša šym šchescžijanka.“ Na to bu k šmjerczi šašudžena a šrudowarjo chžyšchu ju wotwjesč. Duž šo jejny nan na nju wali, a chžyšche ju i mozu wuššwobodžicž; duž tež jeho šajachu a jara šrudowachu. Perpetua pak bu i jenej šchescžijanku, Šelizitas — do měcha šajchita a džiwjej krawje cžišnjena. Š hrošnym rucžom šo ta k tymaj žónškimaj bližesche, ale wona jej jeno powali a dale běžesche. Šerpetua štaže a tež Šelizitas šo šběhny. Šole pohnu pohanom, šo i wótrym hšobom wotwjedženje teju žónškej ju šadachu. Šola to bě wotwjedženje k šmjerczi psches mjecž.

Šo cžaku pak mějachu pohanjto morjenje ššyte. Ššžazy šchescžijanow běchu morjeni, ale wjele druhich ššžazow w měšcže wosta. Wěrne cžakšy pschindžechu, w kotrychž šo žyrkej šašo twarjesche, šchtož běšche prjedy rošpanylo.

Jenož jene wulke pschescžehanje šo hišcže šběhny, mjenujzy šrjedž 3. lěštotetka pod šhěžorom Dežiušom a jeho našlědnikami. Přěni chžyšche šchescžijanštw šašnacž, a teho dla po žylyšm šwojim kraju i šchescžijanami žalošnje šahadžesche. Najbóle wěrjazy w Romje cžěpšachu. Ale woni wulku šwěrnoscž w wěrje wopokasachu. Pschede wschěm štejachu pohanjto ša žiwjenjom žyršwinskišch šašojnikow, šebi myšlo, hdyž šu pastyrjo šbiczi, šo šladlo lohlo rošpřošchi. Teho dla bu štary romški bšškop Šikštus k šchžijej domjedženy. Šdyž psches hašy džěšche, pschiběža jeho diašon Šawrjenž ša nim, šo jeho prašcžejo: „Wój nano, hdže džesh bješ twojeho šyna?“ Bšškop wotmolwi: „Wój šyno, ja cže njewopušcžeu. Ty njebudžesh ššyrot šwostacž; wjetšche bėdženja cžakaju na tebe. Wšy šchědžiwzy mamy ložičhe wojowanje, na tebe wjetšcha cžesč cžaka. Wóršy ša mnu pošdžesh.“ Na to Šikštus do šmjercže džěšche. Něšchto dnjow pošdžišcho bohót Šawrjenza šawola a šebi wot njeho pokladšy žyršwje šadashche. Šawrjenž jemu na to šadanje wotmolwi: „Wostaj mi šhwile, šo bych wschitko šradowal.“ 3 dny jemu šhěžor dowoli. Na 4. džěš pschindže Šawrjenž k njemu a rjekny; „Knježe, pšj a wobšladaj šebi šchaty našcheho Boha. Twój dwór je pošny šłoteho šudobja.“ Wješely šhwatašche šhěžor won. Na jeho dworje pak štejesche wjele šhudeho luda, kotryž bu wot žyršwje šdžeržany. Tón ššebany romški šhěžor i njemdršmaj woczšmaj na Šawrjenza hładašche. Tón džěšche: „Šchto šo cži njelubi? Wlašch tute pokladšy ša male a hubjene? To šu, kiž tebi šlubich. To je šłoto a dejmant našcheje žyršwje.“ Tamny šawola: „Ty mje po tajšim hišcže hanišch? Ša wěm, šo šcže hordži na martrašku šmjercž. Tebi pak šo dyrbi wona pošaku bližicž.“ Tón diašon bu na žahle želeso pošoženy. Tak ša šwojim bšškopom w šmjerczi džěšche.

W tym samym czasie bęszce hólczek Cyrillus w Cesarzji w Kapadozjskiej Chrystusa pójnal. Teho dla jeho nan jeho i domu wustorczi a wón bu teho dla tež psched fudnika do-wjedzeny. Temu pak bę jeho mlodoščze žel a wón praji pscheczelnje k njemu: „Džeczó, ja czi wodam twoje pschestupjenje. Tež twój nan budže tebi wodacz a cze sašo horje wsacz. W twojej mozy iteji, twojeho nana herba bycz, jeli so by mudry, mysl bebi na twoje sbože.“ Ale hólczek rjekny: „Sa rady czerpju; Bóh mje horje wojmje. Sa njewobžaruju, so je mje nan wustorcził, dokelž budu tam horfach lępschu domisnu namatacz. Tež njeboju so žmjerče; wona mje jenož k rješchemu žiwjenju powjedže.“ Na to da jeho fudnik na schibježu dowješč, so by jeho psches jeje napohlad wotraschil. Ale mlody martrar wošta kruty. A jako so pschihladowarjo byliow idžeržecz njemóžachu, džesche hólczek k nim: „Mly dyrbjeli so wježelicz, ale wy wschaf nicžo njewěščze wo tamnym mješče, do kotrehož nětko du.“ A tak wón wumrje. Haj, „i rta mladych a cžechnych džeczó by ty mój saložil, fwojich njepščeczelow dla.“ (Přl. 8, 3.)

Tak mješsche kóždy ród a kóžda staroba fwojich martrarjow. Schedžiwz Sifstus, Polykarp a Ignazius, mlodženz Lawrjenz, hólczek Cyrillus, macž Perpetua a knježna Blandina — tajke to lubosne towarštvo fwojnych fweškw!

Hdžez bechu tajzy bęžerjo, tam bę dobyče wěste! A so je fchesczjianska žyrkej dobyla, to nam jejna wultosež a bylnošč w našchim cžaku dopokaže. A wona budže dale dohwacz, doniž njebudža wschitke jasyti pójnacž, so Jesuř Chrystus tón knjes je k cžesczi Boha, teho Wótza.

Wocžehnjenje našchich mladych k fchesczjianskej fwoobodnoščzi.

(Po F.)

III. Eswobodny, fweřny, wježelny.

Sjawnje so njewi, so je wopravdže fwoobodny tež fweřny, — so je to tón muž, kotremuž móžesch wěricž, kotremuž móžesch so dowěricž. Schtož je našchemu cžakej a schtož je kóždemu cžakej nuřne, to řu ludžo, řiž fweřu fwoju pschihluřchnošč cžinja, njedžiwajo na to, hacž džak abo njedžak žněja. Tajzy cžlowjekojo řu stolpy cžlowřskeho towarřtwa. Sa řmēm wam powjedanežto wupowjedacz. Eřydomdžekacz lēt něhdže je, so řo jendželsti bur dohlada, řak wježelke hořtwinske towarřtwa jeho wobřytej roli jechajo řo bližesche. Wón fwojemu mlodemu pořlužobnikkej poruceži, so by řhěřje doběžal wrota řawrjecž a na řadyn pad wocžinicž. Ředny bęřche pořlužobnik wrota řaczinil, řižo czi ředni wonkach řtejachu, řebi řastup řadajo. Ale ani ř proščenjom ani ř hroženjom hólza nawabicž njemóžachu, so by wrota wotewřil. Eřkonežnje najwobřebniřchi knjes do přědka jechasche a praji: „Pořluchaj pachole! ja řym wójwoda Wellingtonski; ja řym řhěžora Napoleona řbil a njeryřym řwucženy řofacz. řnydom wocžin!“ — Tón hólz řebi řwoju cžapku řečeže a wschón pschepřapnjeny na teho muža hladařche, kotryž bęřche teho wulkeho tyrana řkludžil. Potom pak wotmolwi ř krutym hólřom: „Wójwoda Wellingtonski budže pořledni, řiž by cžlowjekkej řadžewal, so by řwoju pschihluřchnošč dopjelnil. Sa njewocžinju.“ A schto cžinjesche wójwoda? Wón řebi psched tym hólřom řlobuř řečeže a řdnž bęřche řo ř konjom řawrčezil, wón k řwojim ludžom praji: „Daježe mi něřcho tyřaz ludži, řaž tónle hólczek a ja čžu ř nimi niž jenož řranžowřku, ale řyly řwět dobycz.“

Bjes dwěla tón wójwoda řwět řnajesche a kotre mozy řamóža řwět řđeržecz.

Alle ř wotřal dořtanjemy řajřich ludži, kotřiž řak njekhabřazy a řwěřni na řwojim mješnje řteja, njek řo maja wyřkote řařtořnřtwa, abo řo řu wschědni dželaczeryjo. Eřwěřna řdželanošč k temu njepomha, derje pak řhodženje ř Bohom. Schtož Bohu řluži, je řwobodny a řwěřny. Wón wě, řo ma jenož Bohu wotmolwjenje dawacz; wón pak tež wě, řo ma Bohu řa wschitko wotmolwjenje dawacz, teho dla je wón řwěřny. W řejle řwobodnej řwěřnoščzi, kotraž ma w bohobojasnoščzi řwój řorjeř, wumoženje cžlowřestwa leži.

Řola wulkeje hromady nižřskeho luda w našchim cžaku njerosomne řibanje pschibjeracz widžisř. Woni čžedža pschezo wjazy řrawow a pschezo mjenje pschihluřchnoščow mječž; wjazy řařlužby a mjenje džela. Řkóždy lud, w kotrymž tole řmyřlenje dohwya,

dyřbi do řtaženja pschicž. Ale Bohuřřorženo je řale myřl, řo řo řpokojenje řadoščow na mješto dopjelnenja pschihluřchnoščze řtaji, w wyřřřich řchřantach najpředy wotuczila a wot řam řo dele řyřdžila. Duž njemóža řane nowe řakonje, řane nowe towarřřne porjady našchemu ludej pomhacz, řdnž najř lud řo njewrčezí k řwojemu Bohu, k temu jenicžtemu řbřlu řwobodnoščze a řwěřnoščze.

Schtož řwoje řeřřke dželo wobhladuje jako dželo, kotrež je jemu wyřchomóžny Bóh pschipokasal, tón ma řyřnošč k řwěřnoščzi. Ředny řhěžor je junřbč wuprajil: „Čzi řu moři najlępsři řlužobniřy, řiž řo Boha bóle boja a jeho bóle lubuja, dyžli mje.“ Haj, tónle knježer řebi řluboko myřlesche.

To pak je řajřne, řo je řajři řwěřny muž tež wježelny a radoščziřny muž. Schto móže někomu wjazy řnutsřowneje radoščze dacž, hacž řa njekhabřaza wěřtošč, řo je jeho řuka wěčřneje luboščze a mudroščze na řo mješto pokasala, na kotrymž wón řteji, — řo je řale řuka wěščze řa njeho najlępsřche wuřwolila, řo, řchtož jeho wěščze k dohwczu wěčřneje řronny wjedže. Sa wēm, řo řu wobřejnoščze, kotrež řu řak cžezke, řo móže řale wěřtošč řo jenož ř wjele řyřřami a modlitwami dohwcz. Alle řola je pschihladow tež w našchim cžaku, řo řu n. psch. řubjenje řlacženi řabřisřy dželaczeryjo k řej dohwczeryřkej, řbóžnej wěřtoščzi řo pschedobylí. Řože řlowo wobřbje a řistorija řraleřtwa Řožeřo řam řa řo řrařne pschihřady řodawa.

Wobhladajmy řebi Řoseřa, řakuboweho řyna. Eřřamotne džeczó Řože řřjedža w cžēmnoščzi pohansřkeho řwěřa; řchřlowa řjes řrawa a do řajřtwa cžisřnjeny, — a řola řwobodny, řwěřny, wježelny a řunje psches řo řwěřko a řól řa řych, kotřiž bechu wokoló njeho. Na wopak my řójnajemy, řo řu czi řratija, řiž jeho pschedadža, — „wobřbna“ řona, kotraž čže jeho řawjesč, — Řotisar, kotryž jeho řařtorczí, řo by „cžescž“ řwojeho doma psched řwěřtom řđeržal, — řajřne je, řo řu woni wschřzy, řunjež řo řwobodni řdadža, řubjeni řchřlowojo. — A dale doktor Wěřczin Luther. Wón njeye jenož ř řlomjenjořtymí řiřmiřami wo řchesczjianskej „řwobodnoščzi“ řiřal, — ně, mój jeho řlowa bęřche, řo wón řam ře řwojej wobřbu řwobodnošč wopokasala. Wón njeryřnajesche řaneje bojoščze, dokelž wón Boha wyřche wscheho řo bojesche, jeho lubowasche a řo jemu dowěři. Haj, wón je řwobodny, řdnž wón w Wormřu řwoje wěčřko k njebřekam wobřezí a praji: „Sa řinař njemóžu.“ Řhěžor Řorla pak, kotryž mješesche mój, řeformatora kóždy wokolmiř řpalicz dacž, je řchřlowa, pschetož wón řo pschi řwojich rořřudženjach na přerim mješče řa Řožeř wěřnoščzu njepřařcha, ale řa poliřisřimi řečehřwami.

Eřwěřnje řmyřleny cžlowjek je řtajnje řchřlowa a řo teho dla dokelž je řwěřny cžlowjek. Wón da řo wabicž psches něřajři wužitř a řchřlodu, psches duch cžasto, psches řo, řchtož jemu řa wokolmiř cžescž abo řanibu pschijnjeře.

(Řofřaczowanje.)

Řwěřka „Řjesapomň wschaf mje!“ (Bergisheimnicht.)

Řak řrařne je něřk nalęcže,
Řiž cžap řam ř Boha pschijnjeřl je;
Duž wjeřel řo, o cžlowjecže,
Řu řam po Řořy řtworjeny,
Eřy w Řožeř wótřnej luboščzi
Řaž kóžde druhe řtworjenje.

Haj! na řo řrařne nalęcže
Řjekh kóždy řady ředžbuje,
Řon čžemy řicž do řahřody,
Řo byřmy řo řam řójnali,
Řak luby Bóh wschř wupřřřil
A ř řwěřkami je wudeřil.

Mly čžemy ředžblíwi řam bycz,
Dokelž řrařneje řwěřki řečž
Řdže řpodobacz řo wschřřim řu,
Řdnž řejne mjeno mjenuju
A praji: „Řjesapomň wschaf mje!“
Řaž řejne mjeno w němřřim je.

Mała nam wona kwětka teže
 We blědo-módrej drasczejczy,
 Wjecz kopjeschtow tež jenož ma,
 Slaj! je kaž hwězka stworjena,
 Na flabej nóžy khabla ǰo,
 Wóh ju nam k wuczbyje stworil jo.

Su ǰwěru chzemy pschepytacz,
 Na jejne mjeno kedźbowacz:
 Schto nam je tu i tym sjewjene,
 Hdyž rěka: „Njesapomú wšchaf mje!“
 W tym chzyl ǰo kóždy roswuczicž
 A ǰwěru dale wopomnicž.

Praschejmy ǰo my nětka jej',
 Kak, so tak czišče blěda stej',
 Kaž nabojany cžłowjet tu
 We ǰhlnym cžežkim hrimanju,
 Kiž rady njewě žaneje,
 Prošy: „Božo, njesapomú mje!“?

Haj, hladamy sa schacharjom,
 Hdyž cžerpjesche tam i ǰesujom,
 Kak ponižnje wón proschesche
 S tym ǰłowom „njesapomú wšchaf mje.“
 B'džesch, Anježe, w twojim kralestwi,
 Hdžež paradis je njebjeski.“

Tež kwětka wuczi dale naǰ,
 Hdyž pschindže junu ǰmjertny cžaj,
 So wjazy prošyčej njemóhli,
 By-li kaž kwětki bjes rěče:
 Dha Božo, wuǰhlysch sduchnjenje,
 Kiž praji „njesapomú wšchaf mje.“

A hdyž naǰ junu ponjesu
 Na rjanu kwětkow jahrodu,
 Hdžež budžemy tam cžicho spacž
 Na Bože ǰlubjenje cžakacz,
 Hacž ǰesuj b'dže wšchěch wubudžicž
 S tym „njesapomú naǰ“ swjeǰelicž.

Hdyž pschindžemy tež junu tam,
 Hdžež wěczne sbože kiwa nam,
 Tam chzemy spěwacz ǰhěrłusche
 S tym ǰłowom „njesapomú wšchaf mje“
 Naǰch ǰwjaty Wóh Anjes w njebjeschach
 Budž ǰhwaleny we wšchěch krajach.

Deutscher w Borschizach.

In njedyrbisch Boha, twojeho Anjesa spytowacz.

W Reinlandstej ǰo powjeda: Młody rybač jedyn džeń se
 ǰwojeje wjeski, kotraž něhdže milu wysche Schaffhausena ležesche,
 po Rheinje dele na ǰwojim cžomje jědžesche. Cžom ǰam dale
 jědžesche a rybač směrom w cžomje ǰedžesche na hrajskanje ǰołmow
 hladajo. To jeho wuspróžni a młody a lohkojmyǰleny, kajkiž běsche,
 chzysche schwórcž hodžinki pospacž; wšchalo ǰo jemu pschi měrnym
 bėženju wody nicžo stacz njemóže. Wón ǰo lehny a běsche bórny
 wuǰhnył. Hodžina běsche ǰo minyla a wón pschezo hišchže spasche.
 Wschezo bóle ǰo wodowy spad pola Schaffhausena bližesche a dofelž
 běsche jeho wucho na schumjenje wodow swucžene, wón směrom
 dale spasche. Wón na te straschne město dojědže, strach běsche
 wulki —.

Bórny po tym wón wotuczi. Wón horje stoczi a nastrobžany
 wokolo ǰo hladasche. Hdže wón běsche? Wěsta wěž běsche, so

běsche wón na druhim boku wodoweho spada, wón běsche psches
 njón pschejčel njewjedžo, fak je to móžno bylo. Wóh luby Anjes
 běsche, kaž ǰo powjeda, ǰwojeho jandžela póǰlal, so by jeho dofelž
 spasche, psches straschnu hlubinu pschewodžal.

Rybač ǰwój cžołm pschi brjošy pschijwajsa, ǰo domoj wróčzi,
 hdžež tónle podawł pomjedasche. Nichtó jemu najprjedy wěricž
 njechasche, jako pak jim pokasa, so je jeho cžołm na druhim boku
 wodoweho spada pschijwajany a so je teho dla psches wodowy
 spad pschejčel, nichtó wjazy dwělowacz njemóžesche.

„To je Bože wodženje“ ludžo prajachu; młody rybač ǰebi
 hinač myǰlesche. Město teho, so by ǰo temu Anjesej sa jeho džiwno
 wodženje podžakowal, ǰo wón swěri jo hišchže juntrócž pospytacž
 a kaž jara jemu ludžo wotradžachu a jeho wotmyǰjenje honjenje
 Bože njenowachu, wón ǰo wottraschicž njeda. Wón ǰebi drugi
 cžołm wsa a po rězy dele k wodowemu spadej jědžesche, na dobo
 ǰo cžołm pschewali a wón ǰo w ǰołmach shubi. Cžołm bu rosbity
 a wón bu wot nawabnych padazyh wodowych ǰołmow rosmjecženy.
 Nichtó jeho wjazy njewohlada.

Ludžo pak prajachu: „To njemóžesche hinač pschičž! wón
 je Boha teho Anjesa hanił a Wóh ǰo njeda sa ǰměch mēcž“.

Měšto k rospominanju.

Město teho, so bychmy wjele lubili, chzemy ǰo radšcho wu-
 budžowacz, napominacz, pošlynjecž!

* * *

Ženo njesadwěluj w njesbožu! Hdyž Wóh schtom porubacz
 da, ǰo wón wěsče sa to postara, so móža jeho ptaczki na druhim
 ǰwoje hněda natwaricž.

* * *

Schtóž lubowacz njemóže, njesrosnymi cžłowšy živy byčž.

* * *

Tón je wjele nawuknył, kiž je nawuknył czišche na Boha
 pošluchaczž.

* * *

A ǰórlu ǰwětka najcžěmnišchi nózny pucž wjedže.

* * *

Wschitko twoje wšchelate cžinjenje budž jene w wócžku
 wěrnosče.

* * *

Nawukń dobre tež se šleho a mudrosčej tež wot hlupnych.

* * *

Twoje najpotajnišche ǰylšy ǰu Bohu snajomne a ǰu Bohu
 lube.

* * *

Schtóž dobre džakownje wužiwa, nawuknje tež šle cžerpicž.

* * *

Nawukń pschezo džakownišchi bracz a wjeǰelscho dacž.

* * *

Kóždy džeń je wuczer, kotryž wuczi, schtož žadyn drugi džeń
 njewuczi.

„Bomhaj Wóh“ je wot nětka niz jenož pola
 knjesow duchownych, ale tež we wšchěch psche-
 dawarńjad „Sserb. Nowin“ na wǰach a
 w Budyschinje dostacz. Na schtwórcž lěta
 placzi wón 40 mp., jenotliwe cžifla ǰo po
 4 pn. pschedawaju.